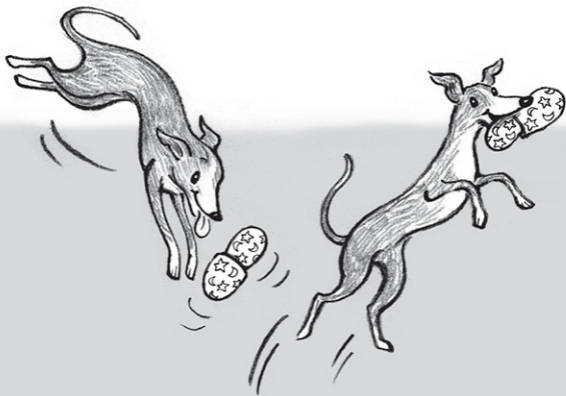

Hoofdstuk een

Zie je dat gekke beest dat door de kamer rent en met zijn nieuwe vriendje (een oude pantoffel) speelt?

Dat is mijn hond, Flinter!

Ik vond hem een tijdje geleden op straat. Hij was verdwaald en bang, en het leek erop dat hij geen baasje had. Het is maar goed dat ik hem vond, want mijn vrienden en ik hebben een eigen krant en we konden onze ervaring als journalist gebruiken om uit te zoeken waar hij vandaan kwam. Stiekem

hoopten we dat het niet zou lukken, want ik wou hem absoluut niet kwijt. En wat bleek? Hij had inderdaad geen baasje, en nou is hij dus van mij.

Flinter is opeens moe. Hij pakt zijn dekentje, springt op de bank en kruipt dicht tegen me aan. Hij duwt met zijn snuit tegen mijn hand – dat betekent dat ik hem moet aaien en achter zijn oren moet krabbelen.

Dat is dus typisch Flinter: af en toe barst hij van de energie en daarna kan hij UREN op de bank liggen, met zijn dekentje en het liefst HEEL dicht tegen me aan. Als ik een abc over Flinter zou moeten schrijven, zou het beginnen met 'ADHD' en eindigen met 'Zzz'.

Flinter wordt steeds zelfverzekerder en afhankelijker in huis. Maar er is één ding wat nog niet zo goed gaat: hij

is nog steeds een beetje bang voor andere honden.

‘Je moet ook vriendjes worden met HONDEN,’ zeg ik tegen hem. ‘Niet alleen met mensen – of pantoffels! Maar dat komt wel goed. Ik heb namelijk een briljant plan bedacht...’

’s Middags ga ik met Flinter naar het park. Ann staat al bij de ingang op ons te wachten.

‘Hoi!’ roep ik.

‘Hé Eva!’ roept Ann terug. ‘Hoi Flinter. Heb je er zin in?’

Die bukt en aait Flinter over zijn kop.

Ann is non-binair – geen meisje en ook geen jongen. Dus als we het over Ann hebben, zeggen we niet ‘hij’ en ‘zijn’ of ‘zij’ en ‘haar’, maar ‘die’ en ‘diens’. Die heeft ons verteld dat de woorden ‘meisje’ en ‘jongen’ gewoon niet bij die passen, en dat non-binair zijn die

gelukkig en trots maakt. We weten dat het heel belangrijk is om naar mensen te luisteren en respectvol te zijn als ze vertellen wie ze zijn en hoe ze zich voelen.

Als Simone er ook is, volgen we de briefjes aan de paaltjes en hekken totdat we bij de afgesproken plek komen, in een rustig gedeelte aan de andere kant van het park.

Daar staan een stuk of acht honden, van verschillende rassen en in alle soorten en maten. Ze staan er een beetje onwennig bij, zonder contact met elkaar te zoeken. ‘Kijk, Flinter!’ zeg ik enthousiast. ‘Allemaal leuke hondjes! Ga ze maar gedag zeggen!’

De andere baasjes proberen hun hond ook in beweging te krijgen.

‘Toe maar, Bonnie – je kan het wel!’ zegt een baasje.

‘Kom op, Taco. Je moet wel een beetje je best doen, hoor,’ zegt een ander baasje.

Maar om heel eerlijk te zijn is het nou niet bepaald een succes. De honden kijken alle kanten op – behalve naar elkaar. Flinter blijft heel dicht bij ons en verschuilt zich achter mijn benen. We weten dat het geen zin heeft om aan te dringen. We moeten hem gewoon wat meer tijd geven.

Daarna laten we Flinter even lekker rennen. Hij gaat ervandoor en rent keihard rondjes om de eendenvijver.

Dan zien we Sam van de dagopvang Snuf en Kwispel aan komen lopen, met drie honden. Hij blijft even staan om met ons te kletsen. 'Wow!' zegt hij tegen mij. 'Wat is jouw hond SNEL!'

'Ja, hè?' zeg ik trots.

'Whippets zijn echt geweldig!' gaat Sam verder. 'Wist je dat ze meer dan 55 kilometer per uur halen?'

Ik pak mijn notitieboekje, dat ik altijd in mijn achterzak heb zitten. Je weet maar nooit wanneer je interessante dingen tegenkomt die je op moet schrijven.

Ondertussen beginnen Sams honden ongeduldig aan de lijn te trekken. Ze willen verder. Sam roept nog gauw iets over zijn schouder: 'Heb je weleens van hondenrennen gehoord?'

'Hondenrennen!' zeg ik enthousiast tegen Ann en Simone. 'Dat zou een perfecte manier zijn om Flinter nieuwe vriendjes te laten

maken! Wat denken jullie?’

‘Klinkt goed!’ zegt Simone.

‘En wie weet is het wel een mooi nieuw verhaal voor **DE SPEURNEUS!**’ zegt Ann.